

paa een Ting, nemlig at det ærede Medlem gjorde den Indrømmelse, som han erklærede maatte gøres, for at vi kunde naa det, han vilde naa med Hensyn til Folketinget. Vi har siddet og ventet derpaa, men der er ikke kommet nogen Indrømmelse, det ærede Medlem har ikke turdet, villet eller kunnet — jeg ved ikke, hvad Grunden er — gøre et Arbejde i Udvalget i Overensstemmelse med sit Standpunkt i 1909—10, paa hvilket han siger, han stadig staaer.

Naar det ærede Medlem ikke under Udvalgsarbejdet har villet stille et Forslag, ved hvilket han for at faa Forholdstalsvalg til Folketinget, gjorde de Indrømmelser, som han den Gang bebudede med Hensyn til Landstinget kan det ærede Medlem forstaa, at vi fra vor Side ikke har fundet Anledning til at gaa nærmere ind derpaa. Vi maatte vente, at Højre stod ved sit Ord, vi venter fremdeles derpaa.

Formanden: Det ærede Medlem burde ikke beskyldte et Medlem af Tinget for at lapse sig.

Folketingsmanden for Københavns 4de Valgkreds har Ordet.

Schovelin: Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) udtalte, at hvis det skulde ske, at det Forslag, som formodentlig bliver vedtaget om kort Tid her i Folketinget, skulde blive uforandret vedtaget af Landstinget, vilde det fylde ham med den allerstørste Tilfredshed. Og det er, siger det ærede Medlem, fordi det hovedsagelige for ham og hans Parti er dette, at der derigennem vilde blive gennemført en betydelig Valgretsudvidelse. Ja, men det er jo det, der er forkert. Der vilde blive gennemført en stor Stemmeretsudvidelse, men det er ikke det samme som Valgretsudvidelse. Det vil fremdeles ske under et Enmandskredssystem, at Bunker af Stemmer spildes, at Bunker af Mennesker forbliver urepræsenterede. Der er navnlig, synes jeg, noget falsk i overfor Kvinder at sige: Nu skal I have Valgret! Disse stakkels Kvinder foregøgles det, at de skal have Valgret, og samtidig stavnsbinder man dem, indespærrer dem indenfor bestemte, vilkaarlige, geometriske Linier, saa det Gang paa Gang vil være saaledes, at de kan gaa hen og stemme saa meget, som de vil, de bliver dog lige saa urepræsenterede, som da de ikke havde den saakaldte Valgret. Det ærede Medlems Betragtninger over den Statistik, jeg fremdrog, forekommer mig ikke synderlig overbevisende. Det ejen-

dommelige ved Forholdstalsvalgmaaden er jo netop dette, at den stiller den valgte i umiddelbart Forhold til de afgivne Stemmer, medens det nuværende System, Enmandskredssystemet, som fremdeles agtes opretholdt, hviler paa den Usandhed, at en Mand kan repræsentere Folk af andre Partier, Folk, der oven i Købet positivt har stemt imod ham. Det kan han gøre, for saa vidt det tjener hans lokale Interesser i snævrere Forstand, men hvis han gør dette, er han efter min Mening ingen Folkerepræsentant, saaledes som han bør være det, thi en saadan skal varetage det heles Vel. Det er dette, jeg gentagne Gange har fremdraget, og det forekommer mig i høj Grad betegnende, at man, da man lavede en af de første frie Forfatninger i Verden, under den franske Revolution, paa Datidens naive Vis ligefrem forbød de franske Rigsdagsmænd at føle sig som Repræsentanter for deres Kredse. De fik ligefrem paa den naive Maade, paa hvilken man troede at kunne lave Verden om, Paabud om at føle sig som Repræsentanter for den franske Nation og ikke for dette eller hint Departement. Naar det ærede Medlem indrømmer — og det er dog det, der stadigvæk skinner igennem paa den ene eller anden Maade —, at dette Krav er retfærdigt, saa kan han efter min Formening heller ikke gaa med til dets Afvisning; thi naar et Krav er retfærdigt, bør man ikke kunne afvise det ud fra et Synspunkt, ud fra hvilket jeg i øvrigt forstaaer, at man fristes dertil, nemlig det rent partipolitiske. Jeg beklager levende, at de Herrer nu, hvor det gælder om at lægge Danmarks Forfatning til Rette maaske for hele det indeværende Aarhundrede, tager Sagen som en ren partipolitisk Manøvre, der passer lige i dette Øjeblik.

Fra det højtærede Medlem, der i dette Øjeblik beklæder Formandspladsen i dette Ting, i hvert Fald i hans Organ „Tiden“, har der lydt en Røst om, at nu var netop Øjeblikket kommet, hvor man skulde søge at faa saa store Dele af Nationen til at forene sig om denne Opgave, som Tilfældet var ved Juni-Grundlovens Tilblivelse; det var det store ved denne. Ogsaa jeg mener, at Forfatningsrevisionen i Grunden bæres af en almindelig Folkestemning; men den Stemning, der bærer disse tre forenede Partier, er ikke Udtryk for nogen virkelig Enighed om Sagen, det er det sørgelige derved. Det forekommer mig at være meget rigtigt, hvad der blev gjort gældende i den højtærede Formands Or-